

Tertúlia

Teresa Costa-Gramunt
Vilafranca

Terra Nutrix

Per què no som feliços?

Al llibre *El petit camí de les grans preguntes* (Fragmenta), del teòleg José Tolentino Mendonça, una de les veus més originals del Portugal dels nostres dies, l'autor fa una pregunta essencial de la nostra contemporaneïtat ja plantejada per Milan Kundera: «Per què no som feliços?».

Ara, amb la pandèmia i amb la crisi social i econòmica que duu aparellada, amb raó ens sentim desorientats, angoixats i amb la sensació de ser a la intempèrie. Però la qüestió ve d'abans, de quan el creixement i el benestar semblava indefinit, si bé gastant tots els recursos naturals, que són els que són. Fins que l'any 2006 va explotar la bombolla, sobretot immobiliària, els vidres de la qual encara tallen. Hem viscut als núvols de la realitat? Hem considerat que amb l'avanç de la ciència i la tecnologia i amb l'augment de l'esperança de vida ja tocàvem les vores de la immortalitat? Gairebé d'un dia per l'altre tot s'ha desfet com una ona a la platja. No és que hagi canviat res, la vida humana és fràgil, els humans som vulnerables i els recursos naturals són limitats, però

“

Hem considerat que amb l'avanç de la ciència i la tecnologia i amb l'augment de l'esperança de vida ja tocàvem les vores de la immortalitat?

somiàvem truites dibuixades en les pantalles dels nostres aparells digitals. La realitat s'ha imposat com un cop de puny. Les morts diàries han crescut per efecte d'un virus i les seqüeles de la Covid encara estan per estudiar. El confinament obligat ens ha posat de cara a la paret.

L'antropologia moderna estudiarà aquest malestar pretèrit que feia que masses de gent agafessin l'avió i anessin a l'altra punta de món per veure coses i no veure res, era fàcil comprovar-ho en la mirada astorada de qui ha de respondre un problema d'àlgebra. Poso aquest exemple perquè el problema ve de viure en la superfície de l'aigua sense experimentar la profunditat de la mar. Les ones es fan i es desfan, però la mar sempre hi és, i és immergint-nos en la mar (una imatge de l'esperit de la vida) que es troba no diria la felicitat en termes absoluts, en el món tot és relatiu, però sí la consciència que tenint el necessari per viure i prou salut no ens podem considerar desgraciats. En el nostre entorn la majoria no ho som si ho pensem bé.

El Nadal més llegit

I ha passat Nadal i Sant Esteve i l'endemà de Sant Esteve. El dia de Nadal vaig fer caldo i carn d'olla per a cinc, encara que si haguéssim sigut quinze també n'hauríem menjat abundantment. Va quedar bé, les verdures cuites al punt que toca, les carns saboroses. A la pilota hi vaig substituir l'all per herbes aromàtiques, que van donar un bon resultat: farigola, matafaluga, un puntet de romaní, nou moscada, sal i pebre, és clar. Tot pausadament, la cuina sense entrants ni vinents.

Avui, 28 de desembre, dia dels Innocents, tal com estava anunciat, bufa el vent de mala manera. Jo, continuo la lectura que vaig encetar abans d'ahir. Em costa de parar, perquè el que lleigeixo és molt llaminer i m'ha descobert un escriptor valencià, que m'ha enlluernat. Ben segur que el coneixes, Rafel. Recordes que et vaig explicar la meua lectura entusiasmada del *Viatge a Itàlia*, de Goethe? Doncs gràcies a una amiga vaig descobrir un llibre: *El secret de Goethe*, de Martí Domínguez, què és una recreació de la part del viatge a Itàlia, en què Goethe coneix el pintor i gravador J.H. Tischbein, que ell convenç perquè l'acompanyi amb la intenció soterrada que li vagi pintant o esbossant totes aquelles coses per les quals sent una gran debilitat. Ah!, Goethe! Aquell home brillant quan se sap admirat i escoltat, egoista i fosc en la seva vida personal i íntima, o aquesta és almenys la impressió que jo n'he tret després de tantes pàgines.

La veu de la novel·la és precisament la de Tischbein, a qui Martí Domínguez, li dona el to just, i entre esbossos de flora i paisatge li fa descriure els comentaris i rampells del poeta, aquell home vital i exigent. I tot casa molt bé, perquè la formació de Domínguez és la biologia i se sent profundament atret pels coneixements que Goethe té de geologia, química o botànica i aconsegueix teixir un personatge de carn i ossos, intel·lectual, contradictori i apassionat.

Tischbein, després d'acompanyar molts mesos Goethe per Itàlia se'n va apartar, en adonar-se que el poeta, lluny d'admirar-lo, només l'utilitzava com a reproductor dels records que es volia emportar d'Itàlia.

Però la fabulació no té límits i Domínguez la utilitza de manera que cap al final de les seves vides, Goethe i Tischbein es retrobin per refer l'amistat perduda. I no en té prou amb això i, agosarat, servint-se d'una trobada real que va tenir lloc entre Napoleó i Goethe, té el coratge d'inventar-se el diàleg i és el contingut "secret" d'aquest diàleg, el que Goethe regala a Tischbein, en senyal d'amistat: "El secret de Goethe".

“Darrere les paraules”

Rosa Soler
espigoladora@gmail.com

Rafel Marco Molina

Traductor. Director d'aixocomesdiu? marcoimolina@aixocomesdiu.cat

La nova Llei d'Educació: un pas endavant

Ramon Arnabat
Portaveu del grup municipal de Vilafranca en Comú

Montserrat Rodríguez
Mestra d'escola

Antonio Domínguez
Representant de la FAPAC a Vilafranca del Penedès

L'aprovació de la nova Llei d'Educació, la LOMLOE (Ley Orgánica para la Modificación de la LOE), que substituirà la qüestionada LOMCE o "Llei Wert", ha provocat un àl·lucinat debat. La dreta, espanyola i catalana, que en això no es diferència, han posat el crit al cel, tot exigint "llibertat". Està molt bé que la dreta que emmordassa els drets dels ciutadans cridi llibertat, però, de quina llibertat parlen? De la del mercat i del capital? De la dels que es poden pagar la sanitat i l'escola privades? De la dels que volen fer negoci amb la salut i l'educació? Diguem-ho clar: el dret a una educació inclusiva i de qualitat per a tothom és un dret que l'administració pública ha de garantir i la nova Llei d'Educació és un pas ferm en aquesta direcció.

Pel que fa a garantir l'equitat educativa i entre els centres educatius, la nova llei incorpora un intent, força limitat, de repartir l'alumnat amb més dificultats. Preveu que es doni preferència a la proximitat al centre en l'escolarització dels nens i nenes, que es fixi una reserva suficient d'alumnes amb necessitats especials a cada escola i que es redueixin les ràtios de les escoles en zones sensibles. També s'hauran de reservar "places vives" per a matriculacions durant el curs. Aquestes mesures, tot i que insuficients, avancen cap a l'equitat educativa. Avui, el 90% dels nens i nenes sense recursos i el 80% dels fills d'immigrants estan escolaritzats a l'escola pública, malgrat que aquesta acull al 68% de l'alumnat. La nova llei qüestiona l'actual sistema de concerts i els nega a les escoles que segreguen per sexe, com la penedesenca i opusdeista Camp Joliu. També prohibeix la cessió de sòl públic a les escoles privades i concertades i incrementa les places públiques al sistema educatiu, per homologar-nos a la mitjana europea, que és del 90%. La nova llei també incorpora entre els seus objectius la igualtat de gènere i la lluita contra el canvi climàtic. I incorpora al currículum aspectes com els drets LGTBI, la memòria democràtica o la lluita contra les violències masclistes.

Pel que fa al català i l'escola catalana, la nova llei blindarà el model d'immersió lingüística del

nostre país, atacat demagògicament pel PP, Cs i VOX, i infrafinançat a Catalunya pels darrers governs de la Generalitat. La nova llei consolida el model d'èxit que està vigent a les nostres escoles des dels anys 80, retornant la seguretat jurídica al marc educatiu català i garantint l'objectiu fonamental que persegueix aquest model: la competència lingüística dels i les catalanes tant en català com en castellà, i la cohesió social.

Malgrat les millores del sistema educatiu que comporta la nova llei d'educació, cal seguir avançant cap a una educació més pública, més inclusiva, més equitativa i amb més qualitat. Una escola que aculli tot l'alumnat, sigui de la procedència que sigui, tingui les capacitats que tingui, on s'hi representi la societat real i es fomenti la convivència i el coneixement de l'altre de manera positiva. Per aconseguir-ho cal un augment considerable de la inversió pública que passi del 4,3% actual al 6% del PIB, com a la majoria de països europeus. Així com reduir les ràtios d'alumnes per mestra/professor i innovar pedagògicament, millorant el tracte i la formació del professorat. Cal, també, revertir el Concordat amb la Santa Seu pel que fa a temes educatius i modificar els articles 16 i 27 de la Constitució que atorguen a l'Església catòlica una capacitat de tutela que no s'avé amb una societat cada vegada més laica i amb més presència d'altres sensibilitats religioses.

Vivim en un món canviant i cada cop més desigual, per això cal que l'escola també canviï per tal d'assegurar que continuï fidel als seus objectius: educar, formar i cohesionar. I per aconseguir-ho cal la col·laboració de tothom: dels mestres i del professorat, dels pares i mares i dels alumnes. Però també de la societat en conjunt, perquè com diu un famós adagi: "és la tribu la que educa". La nostra vila té molts reptes educatius pendents i des de Vilafranca en Comú fa molt de temps que els anem plantejant i fent propostes constructives. Malauradament, el cofoisme de l'equip de govern i de la regidoria d'educació no són la millor solució.